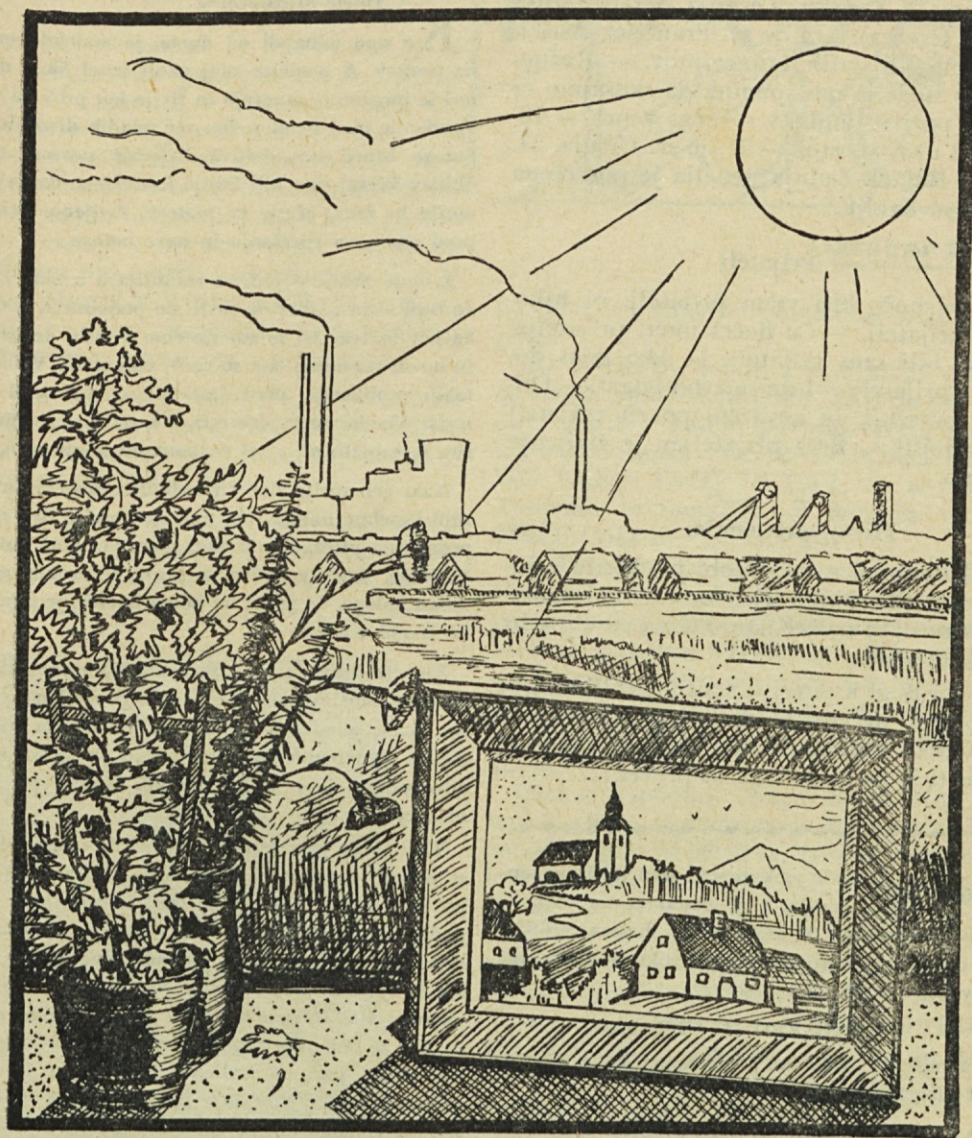

NAŠA LUČ

ŠTEVILKA 8 — OKTOBER 1955

OKTOBRSKI DROBIŽ

V nedeljo 2. X. se spominjamo angelov varuhov. — 3. je sv. Terezija Deteta Jezusa (Mala Cvetka). — 4. je sv. Frančišek Asiški, god mnogih naših Franceljnov. — Rožnovenska nedelja nas spomni, da skušajmo ta mesec poživiti molitev rožnega venca. — 18. je sv. Luka, apostol. — 21. je sv. Uršula, 24. pa sv. Rafael. Zadnja nedelja je posvečena Kristusu Kralju.

Prijatelj

Kdor hoče biti vsem prijatelj, ni nikomur prijatelj. — Če hočeš imeti prijatelje, moraš biti sam prijatelj. — Ako imaš dobrega prijatelja, si neizmerno bogat. — Odkrit sovražnik je nevaren, pokrit prijatelj nevarnejši! — Brez prijateljev je življenje prazno.

— — — —

Hitra sprememba

Mladoporočeni mož dobi pri kosilu v juhi ženski las. Nejevoljen zaradi ženine malomarnosti se zadere nanjo. Ona pa v jok in mu ihté očita:

„Moj Bog! Kako si se spremenil. Pred poroko si mi ne vem kolikokrat pravil, da me imaš tako rad, da bi me najrajši pojedel. Sedaj ti je pa že en sam las preveč...“

Naša luč

izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

Našim mladim

Drage družinice!

Ko smo odhajali od doma, je malokdo mislil na ženitev. A pogledjte zdaj okoli sebe! Sicer nekateri še pogumno samevajo in živijo kot ptiči na veji. Vendar je med nami vedno več mladih družinic. Za mnoge izmed nas dobiva življenje povsem novo obliko. Včeraj smo bili fantje in dekleta, danes smo možje in žene, očetje in matere! Življenje prinaša pred nas nova vprašanja in nove naloge.

Z mojo Francko večkrat razmišljava o tem. Goto-vo tudi vi in najbrž ste prišli do podobnega zaključka kot midva. Mi mladi rastemo v čisto drugačnih in novih razmerah, kot so rastli naši starši. Veliko je takih problemov, pred katerimi so stali tudi naši starši. Vendar so mnoge reči, o katerih se našim stari- rim še sanjalo ni, a mi ne moremo mimo njih.

Naša generacija živi v posebnih razmerah in ima tudi posebne naloge. Od naše generacije Bog nekaj posebnega pričakuje. Izvršiti moramo, idoč skozi to življenje, skozi te dežele, te kraje, te probleme, posebno nalogo. Če je mi ne bomo izvršili, je nihče ne bo izvršil namesto nas.

Zato je prav, če se o tem večkrat razgovarjamo. Obadva, mož in žena morata biti prepričana o tem, da imata onadva in cela naša generacija mladih družin, raztepenih po svetu, veliko nalogo in veliko odgovornost. Dobro, boste rekli. Katera pa je ta naloga?

Ta naloga je v tesni zvezi s časi, v katerih smo se poročili in ustvarili družinsko skupnost. Ti časi pa so današnji časi, to je časi, v katerih se staro podira in nastaja novo. Danes smo v začetku nove dobe človeške zgodovine, pa tudi nove dobe krščanske miselnosti. „Ko na svetu vse razpada, neminljivo eden vlada“, poje cerkvena pesem in ponazoruje to, kar se dejansko dogaja: sredi zmešnjav, razpadanja starih načinov življenja Bog obuja ljudi, ki se zavedajo, kaj morajo z božjo pomočjo v svojem življenju narediti. Ti potem z odločno voljo in vztrajnostjo, z brezmejno požrtvovalnostjo oblikujejo nove čase, v katerih krščanski duh dobi nove oblike in nove izraze.

Sredi tega propadajočega sveta, sredi te zmešnjave je treba, da naše mlade družine, naši možje in žene s silo svoje nerazdružne ljubezni, ki jo imajo drug do drugega, in v zaupanju na božjo pomoč, ustvarijo prelepo družinsko skupnost, ki sveti so-

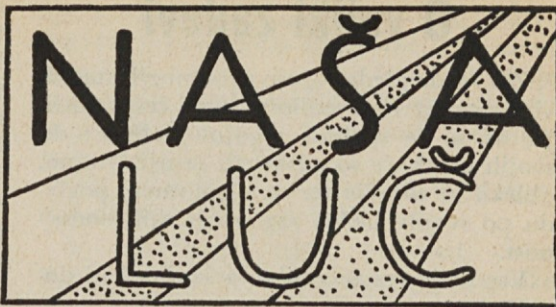
(Nadaljevanje na 3. strani ovitka)

„Rada bi,
da se svet posveti...“

Več tisoč Slovencev in Slovenk se je le-
tos 3. julija zbralo pred podobo Brezjanske
Marije v Lemontu v Združenih državah.
Ob tej priložnosti je v imenu Slovencev, raz-
tresenih po 33 državah sveta, škof dr. Gre-
gorij Rožman posvetil slovenski narod do-
ma in v tujini brezmadežnemu Marijinemu
Srcu. Tako je v imenu našega naroda in,
kar zadeva naš narod, ponovil željo, ki jo je
izrazila Marija v Fatimi na Portugalskem.
Tedaj je rekla: „Rada bi, da se vesoljni
svet posveti mojemu prečistemu Srcu.“

Po posvetitvi je sivolasi g. škof položil na
Marijin oltar dve knjigi samih posvetilnih
podpisov, ki so mu jih poslali rojaki in ro-
jakinje iz vseh delov sveta.

Naj bi se tej posvetitvi pridružili še vsi
tisti, ki je še niso opravili! Njihovi posvetil-
ni podpisi bodo priloženi v oni dve knjigi.

Oktober 1955

na oltarju. Primerna posvetilna molitev se
glasi:

„O MARIJA, Kraljica presvetega rožne-
ga venca, Pomoč kristjanov, ki si po nedolž-
nih otrocih v Fatimi pokazala svetu pot v
lepšo bodočnost, **PONIŽNO POKLEKNE-
MO PRED TVOJ OLTAR**, da se Tebi,
Tvojemu brezmadežnemu Srcu za vedno
IZROČIMO in POSVETIMO...

... Prosimo Te, sprejmi v svoje varstvo
svetega očeta, škofo in duhovnike in vse
verno ljudstvo ter **IZPROSI** sveti Cerkvi
MIR in popolno **SVOBODO**. Pospeši dan
spreobrnjenja vseh nevernikov k luči evan-
gelija in uro **ZEDINJENJA** vseh krščanskih
narodov ter **SKRAJŠAJ TRPLJENJE NA-
ŠEGA NARODA**.

Ozri se s sočutnim srcem na vse tiste, ki
trpe v ječah, izgnanstvu in begunstvu. Za-
ustavi nasilje brezboštva, posuši solze sirot
in nedolžnih otrok, potolaži žalostne očete
in matere, združi raztresene družine in ob-
novi njih družinsko srečo in mir. **IZPROSI**
vsemu svetu **TRAJEN MIR**, da bodo vsi
narodi, pomirjeni med seboj in z Bogom,
Tebe blagrovali in s Teboj **JEZUSOVEMU**
SRCU ZAPELI slavospev ljubezni in hva-
lečnosti. O Marija, usliši nas! O Marija, va-
ruj nas! O Marija, reši nas! Amen.”

*

„Kako imam rada Njeno brezmadežno
Srce! Ko je tako polno dobrote! To je srce
naše nebeške Mamice!” je o Marijinem
srcu govorila mala Jacinta, ena od treh pa-
stirčkov iz Fatime. „Če se bo storilo, kar
vam bom naročila, bo rešenih mnogo duš,”
jim je govorila Marija. Pobožnost do Mari-
jinega brezmadežnega Srca je „pobožnost,
ki jo hoče Gospod uvesti po svetu”.

SVETE VIŠARJE, eden izmed krajev, na katerem
naše slovensko ljudstvo posebej časti Mater božjo.

O veliki zadevi

Zdi se, da glede vzgoje pri mnogih starših vlada velika nezavednost. Starši često mislijo, da so že spolnili vzgojno dolžnost do svojih otrok, če so poskrbeli za njih hrano, obleko in zdravje ter so v gmotnem pogledu po svojih močeh zagotovili njih bodočnost.

Vse to je res že veliko, a še daleč ni dovolj!

Manjka še najvažnejše!

Starši imajo predvsem dolžnost iz mladih src ustvariti **krščanske osebnosti**.

O tej dolžnosti govore belgijski škofje v svojem pastirskem pismu, ki so ga pred nedavnim naslovili katoliškim staršem. Škofje govore tu kot nasledniki apostolov v iskreni skrbi za dušni blagor otrok. Z resnimi besedami opominjajo starše, naj ne pozablajo, da jim je Bog otroke zaupal z namero, da jih vzgoje za Boga.

Poziv belgijskih nadpastirjev naj nam bo v pobudo, da bomo tudi mi o tem važnem vprašanju spregovorili kratko besedo.

+

Krščanska verska vzgoja obstoji v glavnem v dveh nalogah:

1) otroka učiti moliti ter buditi v njem spoštovanje, zaupanje in ljubezen do Boga;

2) otroku posredovati verske resnice.

Obe nalogi sta nujni in tesno navezani druga na drugo. Poznanje krščanskega nauka brez srčnega pristanka je mrtvo poznanje, ki ne more roditi sadov. Enako so verska čustva brez poznanja verskih resnic samo nestalne meglene slike, ki se razblinijo ob prvi preizkušnji.

Zdravo pobožnega vernika si moremo misliti samo tedaj, če je ta dejansko podučen v svoji veri.

+

Kako in kje to doseči?

Za to je modro poskrbel Bog sam z ustanovo **družinskega ognjišča**. Družina je prva in najvažnejša šola za otroke. Iz vsakdanje skušnje vemo, da te šole nobena druga ne more popolnoma nadomestiti. Globoko krščanska družina je tisto blagodejno na-

ravno okolje, iz katerega so izšle močne krščanske osebnosti, ki so skozi vsa stoletja bile ponos in opora Cerkve in narodov. Globoko krščansko družino bi mogli imenovati božjo trdnjavo, ki je sposobna kljubovati vsem sovražnim napadom brezbožne in pokvarjene okolice. V resnično krščanski družini si razum in srce postopoma in harmonično prisvajata resnice krščanske vere.

V taki družini se vzgoja vrši nekako sponatano. Kajti kjer starši v spoštovanju sklepa-jo roke k **družinski molitvi**, kjer otrokom pobožno razlagajo **zgodbe svetega pisma**, kjer s sveto resnostjo redno prisostvujejo **nedeljski službi božji**, kjer samo **dober tisk** dobi svoje mesto, tam bodo otroci kar sami od sebe rastle v veri in zvestobi do Boga.

+

Iz navedenega nam bo jasno, da je samo **RESNIČNO** krščanska družina sposobna vršiti poslanstvo, ki ji ga je namenil Stvarnik. Kajti družinska vzgoja temelji predvsem na **DOBREM ZGLEDU**. Za zgled pa je treba, kot vemo, **DEJANJ**, ne samo besed. Starši ne zadoščajo svoji vzgojni dolžnosti že s tem, da samo otroke pošiljajo k **službi božji**. Tudi sami morajo iti! Kjer ni redne skupne družinske molitve, tam je težko govoriti o pravi krščanski vzgoji. Ne pozablajmo, da je družinska molitev bila skozi stoletja najmočnejša opora slovenskih ognjišč in najuspešnejše vzgojno sredstvo.

+

Zaradi vse večje zapletenosti življenja je družinski vzgoji morala **šola priskočiti na pomoč**. Naj takoj poudarimo, da šola ne more **nadomestiti** družinske vzgoje, temveč jo more samo **dopolniti**. Šola ne nastopa v svojem, marveč v imenu staršev, s katerimi je poklicana k sodelovanju pri vzvišenem vzgojnem delu.

Ker so šole svetovnazorsko različne, je **bistvene važnosti, kateri šoli bodo starši zaupali svoje otroke**.

Da takoj pustimo ob strani veri odkrito sovražne šole, se ustavimo samo pri tako zvanih **nevtralnih in katoliških šolah**.

Nevtralne šole, v kolikor so te sploh mogoče, vzgajajo otroke v svetnih predmetih. Vera pri tej vzgoji nima besede.

Take šole so silna nevarnost za katoliške

otroke. V teh šolah otroci napredujejo v svetnih vedah, poznanje verskih resnic pa ostane na stopnji, ki so jo dosegli v družinskem krogu. Tako med verskim in svetnim znanjem nastane mučno nesorazmerje, ki je v šodo veri. Našteti bi mogli vrsto mož, ki so postali velikani v posameznih svetnih vedah, v verskem znanju pa so ostali neverjetni slabi in nevedneži. Karlu Marksu n. pr. ne moremo zanikati veličine na filozofskem področju, a v verskem pogledu je bil tak strahoten nevednež, da se temu ne moremo dovolj načuditi.

Morda bo kdo ugovarjal, da se omenjeni nedostatek „nevtralnih“ šol, ki jih ponekod z vsemi sredstvi vsiljujejo veri sovražni krogi, odpravi z uvedbo nekaj ur verouka tedensko?

Taka rešitev problema, kakor sicer ni brez precéjšnje vrednosti, nas ne more zadovoljiti. Kajti vera ni nekaj POLEG ali

celo IZVEN življenja, temveč je SREDIŠČE, TEMELJ vsega življenja. Zaradi tega samo tista šolska vzgoja v polni meri vrši svoje poslanstvo, ki v vseh šolskih predmetih veri nudi tisto mesto, ki ji po svoji pomembnosti dejansko pripada.

Tako vzgojo pa morejo katoliškim otrokom nuditi samo katoliške šole.

Iz navedenega bomo razumeli, čemu škofje s tako odločnostjo branijo katoliške šole. Tolažljivo je, da jim ob strani stoje milijoni staršev, ki vedo, kaj hočejo, ko se ne strašijo nobenih žrtev, kadar gre za krščansko vzgojo otrok.

+

Življenjske važnosti je, bratje in sestre, da se slovenski starši v izseljenstvu tudi glede družinske in šolske vzgoje zavedo svoje težke dolžnosti in odgovornosti.

V-ko.

„Predno greš spat . . .“

Štiriletni Janezek se je moral podvreči operaciji. Bolniška sestra ga je tolažila: „Janezek, ne boj se! Ti greš sedaj nekoliko spat in, ko se boš prebudil, bo že vse mimo.“

„Ako pa grem spat, sestra, moram prej moliti,“ je odgovoril mali, pokleknil na operacijski mizi, sklenil roke in molil čisto mirno:

„Sveti angel varuh moj,
bodi vedno ti z menoj,
stoj mi noč in dan na strani,
vsega hudega me brani!
Prav prisrčno prosim te,
varuj me in vodi me! Amen.“

Otrok je molil, kot ga je naučila njegova mama. Nato se je spet mirno vlegel na operacijsko mizo.

Prihodnje jutro je zdravnik rekel sestri: „Sinoči sem po mnogih letih spet molil. Molitev malega Janezka me je globoko pretresla ter me spomnila na vero moje mladosti, ko sem tudi jaz tako otroško zaupno molil s svojo materjo.“

Blagor materi, ki je otroku vsadila v srce osnovno načelo: „Predno greš spat, moraš moliti“.

Žrtvovanje

Pozno je že bilo, ko sta se Peter in Štefan vračala proti koloniji. Na nebu so se svetlikale zvezde in to večerno ozračje je bilo kot nalašč za resen in globok pogovor.

„Kaj, če razmišliva, kar smo se danes razgovarjali v krožku,“ je začel Štefan. „Govorili smo, kako se je Kristus daroval na križu za človeštvo in kako je maša ponavljanje te daritve.“

„Da! Na take reči smo prišli v debati, kot jih še nisem slišal“, mu odvrne Peter.

„Da! Razmišljanje je koristno! Poglej! Ali ni zanimivo tudi to, da je Kristus najprej opravil nekrvavo daritev, potem pa je šel v krvavo daritev. Po večerji je vzel v roke kruh in ga spremenil v svoje telo. Nato je vzel vino in ga spremenil na skrivnosten način v svojo kri in je dal vse to učencem, da jedo in pijejo. To se pravi, da se je svojemu Očetu na skrivnosten način daroval in dal v hrano svojim vernim. Potem pa je odšel — v smrt, v krvavo darovanje, v žrtvovanje.“

„Mislim povedati to, da se mi zdi, da je s tem pokazal, kako moramo delati tudi mi.“

Prisostvovati moramo kakor apostoli Njegovi nekrvavi daritvi. Jest moramo od božjega kruha. Potem pa je treba oditi in opravi ti na neki način krvavo daritev."

„Kako to misliš?" pravi Peter.

„Mislim tako, da bi morali iti in živeti svoje življenje, svoje delo, svoje življenje v družini, v družbi s tistim namenom in s tistim duhom, kot je živel Jezus vse, kar se je z njim zgodilo, odkar so ga prijeli, obso dili in končno usmrtili. Vse bi morali de lati v čast božjo, da se „zgodí Njegova vo lja", kot molimo v očenašu. Obenem pa bi morali delati vse za rešitev soljudi, bratov in sester okoli nas, vsega človeštva. Tako bi se s Kristusom žrtvovali in odreševali in si cer vse v moči božjega kruha, ki ga uživamo pri nekrvavi daritvi, pri sveti maši. Kakšen pomen bi dobilo naše delo naše življenje in tudi naše trpljenje! Kakšen smisel bi dobilo vse naše življenje tu na zemlji!"

„Da, to bi bilo lepo in tudi pravilno! Sve ta maša bi postala nekako izhodišče za živ ljenje, bila bi povezana z življenjem. Sedaj šele razumem, zakaj Cerkev vernikom tako priporoča udeležbo pri sveti maši in jo uka zuje! To je vendar nekaj čisto razumljive ga in naravnega, potrebnega."

„Naj povem še drugo misel, ki se mi je utrnila ob današnjih razgovorih. Kristus bi lahko opravil samo krvavo daritev na križu in bi odrešil človeštvo. Toda On je hotel, da se ta Njegova daritev nekako raztegne na vse kraje in na vse čase. Ne samo takrat; On je hotel, da se bo daroval skozi vse čase do konca sveta! Ne samo na gori Kalvariji, ampak na vseh krajih, v vseh deželah, na vseh celinah do skrajnih zemeljskih mej. Tako bo sredi vsega svojega ljudstva v vseh časih in v vseh krajih. — To je dosegel s tem, da je ustanovil nekrvavo darovanje, ki na skrivnosten način obnavlja to, kar se je izvršilo na Kalvariji. Čudovito je to in je res samo treba še, da mi z njim darujemo in se žrtvujemo v čast božjo in reševanje svojih bratov in sester. Tako je ta slika res popolna in ta skrivnost zares živeta! Kri stus žrtvovalec sam in v ljudeh vseh časov in vseh krajev! Kristus zmagovalec sam in v vseh ljudeh vse dni in povsod!

Kakor radio nekje igra in ga slišijo po

vsem svetu! Kakor televizija nekje kaže in jo vidijo daleč naokoli! Še bolj popolno in bolj čudovito je pri darovanju in žrtvi Kristusovi — Kristus v vernih svojih vseh časov in vseh krajev..."

Če Štefan ne bi rad hodil k maši, bi jo sedaj vzljudil in bi odslej rad hodil. Do volj je en tak trenutek, pa ti posveti in je dovolj za vse življenje. Razumel je lepoto in smisel svete maše. Doslej jo je gledal drugače, danes pa jo je razumel na čisto nov, veliko lepši in popolnejši način.

Kar bal se je, da bi spet pozabil na te le pe perspektive in je začel, ko se je poslovil od Petra, moliti: „Gospod! Daj, da v meni ne ugasne več ta plamen ljubezni, ki si mi ga vžgal v mojem srcu. Daj, da bom vztrajal, da se mi ne bo zme glilo pred oč mi; in če bi se mi tudi, da bi šel vsaj slepo naprej ravno po poti, ki vodi k Tebi, ki jo Ti ljubiš in za katero si me ustvaril!" T.

+

Kruh na pateni je po doba našega življenja.

DARUJMO z duhovni kom Bogu svoje delo, svoje življenje.

Tistim, ki so dobre volje

Pred menoj leže „Katoliški misijoni". V njih so pisma misijonarjev in misijonark, ki so se podali med pogane. Zakaj neki? Za to, ker so razumeli Kristusove besede: „Pojdite in učite vse narode!" Koliko težav, ko liko preganjanja, koliko žrtev jih tam čaka, in vendar vztrajajo! Ko berem ta pisma in čutim prošnje, ki so v njih, me je sram. Kakšni slabi kristjani smo mi! Res ne mo remo delati, kar delajo oni, a pomagamo lahko in pomagati smo po svoji vesti dolžni.

Kako? Z **molitvijo**, da Bog napravi težave manjše, da da delavcem pogum, zdravje in moč. Saj je On rekel: „Prosite in se vam bo dalo." — Drugič: **podpirajmo jih** vsak po svoji moči. Ko pride misijonska nedelja (oktobra), je navadno majhen naš dar. Bi

ne mogli nekoliko več žrtvovati? Mogoče bi lahko organizirali misijonski krožek za Slovence v Franciji. Vsi skupaj bi že nekaj zmogli.

Nekateri bodo morda nejevoljni, ko bodo to brali, a mogoče se jih bo par našlo, ki bodo spoznali, da ni dobro biti gluhi in slepi. Zopet nekateri bodo rekli: „Sami smo potrebni misijonarjev, saj smo že vsi bolj poganške sorte.“ — Je tudi to res, a mi smo vsi brez izjeme krščeni in poučeni in na pravo pot postavljeni, kar oni niso. Če bomo drugim pomagali do prave vere, bo tudi naša vera, ki morda peša, ugaša, postala znova močna in živa.

R. E.

Zaupaj!

Zaupaj, o človek,
le v božjo pomoč.
Zaupaj le v Njega,
ne pojdi ti proč.

Bog nam da vso hrano
za dušo, telo;
srečo tud' večno,
pripravil nam bo.

Toplega sonca
in zdravja nam da.
Njega ljubimo,
odprimo srca.

Če si zagrešil,
le pridi nazaj:
mnogo že takih
v nebesih je zdaj.

Spisal rudar Franc Ribič, komponiral odlično šinkovec Emil, pevovodja cerkvenega pevskega zbora „Slomšek“ v Franciji. Pesem pojejo večkrat pri slovenski službi božji v Merlebachu.

Koliko je Brezij na Slovenskem

Med najbolj poznanimi Marijinimi božjimi potmi na Slovenskem je Marija Pomagaj na Brezjah. Brezje so postale slavne in jih izseljenci nosimo v srcu po vseh deželah, kjer prebivamo.

Zanimalo vas pa bo, če zapišemo, da so poleg teh Brezij še druge Brezje na Slovenskem in sicer cela vrsta Brezij. Naštejmo jih! Morda je tudi kdo od naših izseljencev doma v drugih Brezjah, kot so one Marijine!

V krškem okraju je kar enajst Brezij! Naselja (vasi), ki nosijo ime Brezje so: Brezje pri Veliki Dolini, Brezje pri Raki, Brezje v Podbočju, Brezje pri Šenušah (obč. Leskovec), Brezje pri Dovškem (obč. Senovo), Brezje pri Bojsnem (obč. Pišcece). Zaselki pa so: Brezje (Anže, obč. Brestanica), Brezje (Birna vas, obč. Krmelj), Brezje (Drožanje, obč. Sevnica), Brezje (Orešje, obč. Sevnica), Brezje (Veliki kamen, obč. Senovo).

V novomeškem okraju so naselja z imenom Brezje: v občini Brusnice, pri Trebelnem in pri Št. Jerneju; naselki pa pri Kostanjevici in pri Homu, obč. Rakovnik.

V okraju Celje-okolica dobiš Brezje kot naselje ob Slomu (obč. Št. Jurij), pri Dobjem (obč. Planina pri Sevnici), pri Lekmarju (obč. Slivnica), pri Ločah, pri Podplatu (obč. Rogaska Slatina).

Okoli Radovljice na Gorenjskem so Brezje Marije Pomagaj (obč. Črnivec) in zaselek Brezje pri Bohinjski Beli (obč. Bled).

V okraju Ljubljana-okolica so naselja „Brezje“: pri Lipoglavu (obč. Šmarje), pri Kumpolju (obč. Gabrovka), pri Grosupljem, pri Dobu (obč. Domžale), pri Dobrovi, nad Kamnikom (obč. Kamniška Bistrica). Poleg tega je naselje Brezje pri Škofljici in pri Trdnjavi (obč. Lukovica).

Naselja „Brezje“ so v postojnskem okraju v obč. Begunje in pod Nanosom v obč. Hruševje.

V urboveljskem okraju imamo Brezje v obč. Čemšenik. V šoštanjskem okraju so Brezje v obč. Mozirje. V ljutomerskem okraju so v obč. Videm ob Ščavnici. V ptujskem okraju je zaselek Brezje pri Črmožišah v obč. Žetale.

Marija Pomagaj na Brezjah na Gorenjskem

Okraj Maribor-okolica ima tudi Brezje in sicer: naselje pri Oplotnici, pri Poljčanah in pri Slov. Bistrici.

V kočevskem okraju je le zaselek Brezje pri Kompolju (obč. Videm-Dobrepolje). Okraj Murska Sobota ima zaselek Brezje pri Moravcih (obč. Martjanci).

Črnomeljski okraj v Beli Krajini ima troje Brezij: zaselek pri Srednji vasi (obč. Se-

mič), naselje Brezje pri Rožnem dolu (obč. Semič) in pri Vinjem vrhu (obč. Semič).

Brezje so tudi v Beneški Sloveniji in sicer v tajpanski občini blizu Breginja.

Tudi na slov. Koroškem imamo Brezje in sicer ene v občini Ledince, druge pa v znani obč. St. Jakob v Rožu (domovina Miklo-ve Zale).

Nekaj o stavkah

V zgodovini borbe delavstva za svoje pravice je stavka često igrala odločilno vlogo. Ne bo nápak, ako se tudi ob tem mučnem, a učinkovitem sredstvu delavske borbe vsaj za hip pomudimo.

Kaj je pravzaprav stavka?

Stavka je dogovorjeno prenehanje z delom delavcev oz. nameščencev podjetja, stroke ali vse industrije z namenom, da delodajalca prisiliijo k ugoditvi njihovim zahtevam.

Kdaj je neka stavka zakonita?

Stavka je zakonita:

1. kadar so zahteve, zaradi katerih delavci stavkajo, upravičene;

2. kadar je mirna rešitev spora postala nemogoča;

3. kadar ugodnosti, zaradi katerih delavci stavkajo, odtehtajo neugodnostne posledice stavke za delavce same, za podjetje in za narodovo oz. državno skupnost;

4. kadar ima stavka utemeljeno upanje na uspeh.

Ali se more delavec v vesti odtegniti stavki?

Delavec se stavki, za katero z gotovostjo ve, da je zakonita ter sposobna k o d p r a v i neke k r i v i c e, ne sme iz sebičnih razlogov odtegovati.

Kdo odloči o stavki?

Odgovornost za stavko morajo prevzeti sindikalni voditelji, ko so se predhodno posvetovali s člani, ter jih o vsem potrebnem obvestili. Ti morajo vsekakor upoštevati upravičene težnje prizadetih delavcev, a so obenem dolžni delavcem pojasniti splošno

ekonomsko in socialno stanje, ki utegne vplivati na potek in izid stavke.

Kaj je „divja“ stavka?

„Divja“ stavka je tista, ki izbruhne brez vednosti in odobrenja odgovornih sindikalnih voditeljev. Sprožijo jo navadno hujskanji, katerim niso mar prave stanovske koristi delavstva in ki iščejo samo priložnosti, kako povzročiti politične nereda in zmešnjave.

Divje stavke resno ogrožajo korist pravega sindikalizma. Stavka je tako važno in nevarno orožje, da mora njegova uporaba biti določena samo v tesnem dogovoru med sindikalnimi voditelji in delavci.

Kaj pa je politična stavka?

Politična je tista stavka, ki je izbruhnila

zaradi političnih ciljev. Jasno je, da je taka stavka tuja lastnim ciljem in koristim sindikalnega gibanja.

Kaj imenujemo lock-out?

Lock-out je stavka delodajalcev, ki ustavijo delo ter zapro vrata svojih podjetij, da bi s tem izvedli pritisk na delavce.

*

Za nas kristjane je stavka samo IZHOD v SILI. Stavka je znak nevarne bolezni v družbi. Koliko srečnejša bi bila družba, ko bi se delavec in delodajalec enkrat za vselej zavedla, da sta si BRATA v KRISTUSU, ki more po svoji LJUBEZNI IN PRAVIČNOSTI POSTATI EDINI TEMELJ PRAVEGA IN RESNIČNEGA SOŽITJA MED STANOV!

V-ko.

Sveti Ambrož in kapitalizem

Sv. Ambrož, ki je bil svoj čas škof v mestu Milano, je zapisal:

„Za bogate in uboge, za vse skupaj je zemlja ustvarjena. Zakaj hočete pravico do te zemlje le sebi pridržati? Vi, bogatini, nočete, da bi vaša posest koristila. Vsa vaša misel le tuhta, kako bi si še siromakovo last osvojili. Tujo last smatrate za svojo izgubo. Za vse je vendar ustvarjen svet, ki si ga samo vi lastite.

A z zemljo še niste zadovoljni. Še nebo, zrak in morje, vsem v rabo namenjeno, bi hoteli zase imeti. Kako velika množica bi lahko našla pošteno preživljanje na zemlji, katero si ti kot svojo last ogradiš. Ptiči se družijo in v velikih jatah letajo po zraku; živali se zbirajo v črede, ribe se družijo. Le ti, človek, izobčuješ svojega brata, medtem ko dvijačini daješ obilno prostora. Divjačini postavljaš stanove, človeška bivališča pa podiraš! Bolj in bolj razmikaš meje svoje posesti, ker ne moreš trpeti človeka za sosedo.”

Knjiga o družini

Pred dvema letoma je izšla knjiga prof. Ivana Ahčina o sociologiji. Sedaj je izšlo njeno nadaljevanje, kajti prva knjiga je bila samo nekak uvod.

Verjetno bo ta 2. zvezek bolj zanimal preprostega človeka, ki ni vaju veliko študirati. — Veste, o čem govori? O družini, o stanu in o narodu.

Poglavje o družini obravnava: družino v zgodovini, današnjo družino, zakon, krščanski zakon, dobrine zakona, zmote o zakonu, krščansko obnovo zakona, družinske posesti, moškega in ženske izven zakona.

Kdor se hoče o tem kaj poučiti, mora to knjigo prebrati! Doslej take knjige o družini še ni bilo v slovenščini. Politični in drugi javni delavci bodo tudi potrebovali to knjigo, saj daje sto in sto odgovorov na razna vprašanja, ki zadevajo delavstvo, delavski stan in narod na splošno. Knjiga ima 386 strani.

Zaverovani v blišč napredka

Med rojaki smo govorili o moderni tehniki in iznajdbah. Velike reči so ljudje že iznašli in še vedno kar naprej študirajo, da bi kaj takega „pugruntali“, kar bi bilo za olajšanje težav in za večji napredek človeštva.

Stari Matevž je na vse naše govorjenje rekel takole: „Veste kaj! Boljše bi bilo, da bi ljudje nobene reči ne „pogruntali“. Saj vse, kar se izmislijo, nazadnje služi za izkoriščanje človeka po človeku.”

Ferdo pa pravi: „Matevž! Je res, ko pra-

viš, da ima človek veliko slabega od vsega tega napredka. Vendar to slabo ne prihaja od iznajdb. Slabo prihaja od človeka, ki iznajdbo vzame v roko. Narobe je danes to, da so ljudje zamenjali vero v Boga z vero v človekovo pamet. Kar neumni so na človekovo „brihtnost“! Mislijo, da bo človeška pamet naredila iz te zemlje raj na svetu. Če bo več tovarn, več strojev, več industrije, pa bo bolje, tako mislijo. Če bo več denarja, če ne bo treba nič več delati, potem bo raj na zemlji. Pri tem pa čisto pozabijo, da je vendar človek omejen, da se mnogo-

krat zmoti, da ga vlečejo strasti sem in tja, tudi tja, kamor mu pamet odsvetuje.

„To imaš res prav,“ dostavi Miha. „Ljudje danes veliko preveč verujejo v človeške zmožnosti in „brihtnosti“ in od njih pričakujejo zveličanja, zato je tako. Za Boga se malo menijo. Ker z njim nič ne računajo, zato jim gre življenje potem vse narobe.“

Za človeka škodljivo je, da danes namesto, da bi verovali v Boga, verujejo v človekov razum. To je napuh, ki vodi v propast.

Mohorjeve knjige

za leto 1956 bodo koncem oktobra že razposlane naročnikom.

V Celovcu je Mohorjeva družba letos izdala sledeče knjige: „Koledar“ za l. 1956. — Fran Erjavec: „Koroški Slovenci“ I. zvezek, srednji vek. [192 strani]. — P. Bernard Ambrožič: „Domislice“ — iskre za materinski dan in izbrane črtice [120 strani]. — Karel Mauser, „Velika rida“, večerniška povest, ki se godi na Koroškem [128 strani]. — Za mladino: „Stric Jaka“, v 137 slikah, v barvnem tisku. — „Filoteja“ ali navodilo sv. Frančiška Saleškega za bogoljubno življenje, vezano. [312 strani]. — „Sv. pismo novega zakona“, II. del, Apostolski listi in razodetja. [312 strani].

Knjige lepo priporočamo. Naročite jih čimprej pri poverjenikih „Naše luči“ ali z dopisnico naravnost pri Mohorjevi družbi v Celovcu-Klagenfurt, Viktringer Ring 26, Austria.

*

Deužinska pratika

za leto 1956 je izšla. Je lepa, bogato ilustri-rana, s pestro vsebino. Ima 144 strani.

Cena je ostala ista kot lani in sicer: 8 bfrs, 75 ffrs, 0.60 DM, 100 lir, 0,20 USA dol, 3.50 arg. pesov.

Dobite jo pri poverjenikih „Naše luči“ ali pa pri MOHORJEVI DRUŽBI v Celovcu-Klagenfurt, Viktringer Ring 26, Austria.

Je vince obrodilo

Naš dolenjski vinogradnik je imel v posebni časti dva svetnika: sv. Urbana in sv. Martina. Dne 25. maja so po goricah častili sv. Urbana. Pesem o njem se glasi:

Preljubi sveti Urban,
ti dobri naš mejaš,
v goricah ti stanuješ
in sladko grozdje daš.
Le medi ga, le zori ga,
boš dal nam dober mošt.

V jeseni so pa slavili sv. Martina. Pri nas so mati za Martinovo nedeljo vedno spekli potico, popoldne pa sta šla z očetom v zidnico in povabila še tiste, ki so pomagali pri trgatvi. Tudi otroci smo šli z njima, da bi videli, kako bodo mošt krstili.

Gorenjci pravijo, da smo Dolenjci slabi ljudje, ker vsako leto trto obrežemo, da ne more prirasti na Gorenjsko. Pa temu ni tako, saj Dolenjci dobro vino prodajo Gorenjem, slabše pa doma pijejo.

Kateri niso doma iz vinorodnih krajev, ne vedo, koliko dela je z vinogradom. V januarju ali februarju je moral dolenjski vinogradnik vse trte obrezati. Žene pa so odrezke pobrale in povezale v male butarice. V marcu smo morali vse kole populiti, jih ošpičiti in nerabne odmetati. Nato je bilo jih privezati. V začetku junija smo morali zopet ves vinograd okopati, mladike prive-treba vse trte okopati s težkimi motikami in pognojiti, kar nikakor ni prijetno delo. Zopet je bilo treba kole trtam postaviti in zati. Potem pride zoprno delo, ko je treba

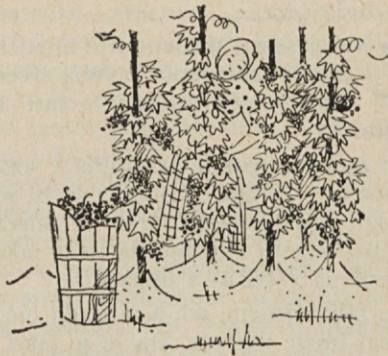
ves vinograd oškropiti z modro galico. V juliju, ko malo odraste, ga je bilo treba spet škropiti in mladike spet privezati, da jih veter ne odlomi. Nekateri še v tretje okopljejo vinograd. Vedno je treba skrbeti, da je trta v čisti zemlji, grozdje na soncu. Ako se prijemlje grozdja plesnoba, je treba vse grozdje žveplati; za to delo smo imeli posebne mehove.

Vse to delo opravlja kmet z veseljem, največkrat s pesmijo. V jeseni, ko se bliža trgateg, se pa veseli dobrega pridelka. Ako pa med letom pride toča, je ves njegov trud zaman in z žalostjo gleda na brezuspešno delo.

Vidite, vi Gorenjci, koliko ima dolenski kmet dela v vinogradu! Nekdo je moral no-

siti težke koše gnoja in vihteti težko motiko, da je lahko pil sladko vince, drugemu pa tega ni bilo treba delati, pa ga je vseeno pil in še boljšega!

J. R.

Iz vojaške šole

V oktobru sva postala z bratom „fižoleka“. Tako so poredna dekleta klicala gojence vojaške šole, v katerih se nas je zbralo iz vseh krajev naše širne domovine z vsemi mogočimi in nemogočimi navadami. Vendar nas je bilo malo, ki smo ob zvokih lepega „povečerja“, ki ga je mojstrsko izvajal šolski trobentač, molili od matere naučeno večerno molitev k angelu varuhu. Tisti, ki tega niso bili navajeni ali pa so postali „prezreli“ za to, so nas začeli zasmehovati. Tako smo zaradi ljubega miru svojo molitev kmalu opravljali pokriti s kocem čez glavo.

Bilo je med nami zmeraj nekaj prepirkov in nesporazumov. Ni čuda, ko se je pa znašla skupaj mladina dveh vzgoj, zapada in vzhoda, pod isto streho. Stroga disciplina nas je seveda vse brzdala. Da bi moj angel varuh bil vzrok kakšnemu resnemu spopadu, bi si pa niti v sanjah ne mogel misliti. Pa je bil, seveda zaradi moje trmoglave naivnosti in naglosti.

Imeli smo vaje z motocikli. Vozil sem motocikel s prikolico, v kateri je sedel moj instruktor. Tudi on je bil gojenec kot jaz, le da si je nabral že nekaj prakse v mehanični šoli v Belgradu. Bil je dober tovariš, le z malo modernimi nazori. Naša mama bi rekla, da ga je vzgajala bolj čista kot starši.

Vračava se vesela nazaj proti vežbališču,

ko privozi z neke senožeti voz sena na že itak ozko cesto. Zatrobim, a za to se voliči ne zmenijo. Fant in dekle na vozu tudi ne!

Instruktor zakriči: „Zmanjšaj, gas! Na desno!“ Brez pomisleka po povelju „na desno“ zavrtim ročke na balansi na desno, a s tem brzino še povečam. Motocikel zahrope in se še bolj zažene proti vozu, ki se mi prikaže kmalu pred očmi kot ogromen Triglav. V zadnjem hipu obrnem na levo in se zaženem mimo voza naravnost na rogovilasto vrbo ob ribniku. V elegantnem loku zletim v vodo. S par sunki se poženem na površje in zagledam motocikel na vrbi, kjer vrti kolesa kot mlin na veter. Pod vrbo brca moj instruktor z nogama v zraku, s telesom po zakopan globoko v mivko.

Priplavam do njega, ga izvlečem na breg. Nato skočim na vrbo in ustavim motor. Vse še ob pravem času, da lahko poročam prihitelemu profesorju, da je vse v redu. Njemu je seveda takšen red kar sapo zaprl. Na bregu leži gojenec, ki je bolj podoben zamorcu kot vojaku. Na vrbi žalostno visi motocikel. Niti „leteči Kranjec“ bi ga bolje ne mogel postaviti! Od mene pa vse curlja in samo tisti, ki so poizkusili malarijo, morejo misliti, kako mi je bilo, posebno še, če sem pomislil na disciplino.

Kmalu se vse uredi. Motocikel spravim malce opraskan na cesto. Ožmem se od vode, instruktora pa poženejo v vodo, da se opere. Ko se priplazi iz vode, zatarna: „Oh, moja kolena!“

„Nič ne skrbil!“ mu odgovorim, „Saj v cerkev ne hodiš, da bi jih potrebovali!“ Sošolci se zasmejejo, meni pa postane žal, da sem sploh kaj zinil. V očeh instruktora se po-kaže divja jeza...

Zvečer se mi trobentanje ni zdelo nikdar še tako lepo. Z vsem srcem sem molil svojo molitev v čast angelu varuhu.

Ob zadnjih zvokih prisopihaja v sobo moj instruktor — pijan. Namesto da bi se spravil spat, stopi k meni. „Ha, se zahvaljuješ svojemu angelu varuhu, da te je tako lepo postavil na vrbo in v mlako!“

„Se zahvaljujem, da, a zato, da me je obvaroval hujše nesreče. Da se je tako zgodilo, je kriva tvoja neumna komanda,“ mu zabrusim.

Beseda da besedo in, ko začne instruktor psovati, mu rečem, da kaj boljšega od njegove kulture pod vplivom vzhodne civilizacije sploh ne morem pričakovati. Zažene se vame in nastane tepež, da ga še ni bilo takega. Vsa soba se razdeli v dva tabora in mir napravi šele dežurni oficir. Drugi dan je kaznovana vsa soba z nočno službo, midva pa dobiva vsak tri dni strogega zapora.

Strogi zapor je bil zadnji ostanek disciplinskih kazni iz Napoleonovih in kneza Mihajla časov. Prvi dan kruh in voda v temni celici; drugi dan dve uri privezan visiš na rokah z navadno hrano. Težka kazen, ki je ne želim nikomur!

„Prvi dan imata celico za ‚zbrihtanje!‘“ naju je pozdravil star Solunec, narednik, ki se je dobro spoznal na te vrste kazni. Blagodejna tema celice je kmalu pomirila razburjene živce, a je prinesla tudi bridko kesanje, ki je bolj skelelo v dno srca kot nesramne besede mojega sotrpina.

Drugi dan sva se postavila vsak ob svojo cvetočo akacijo. Solunec je privezal najprej mojega sotrpina. Postavil ga je na opeko in z vrvi jo za lahti in zapestja privezal na drevo. Ko mu je opeko zmaknil, je ubožec obvisel na vrvi, ki se je začela zajedati v telo. — Fant je bil še nekaj cinika in se je porogal naredniku: „Sedaj mi bodo prišle še prav nekdanje plesne vaje, ki sem jih imel s sestro v baletni šoli...“ — Pa mu je narednik resno odgovoril: „Bi bilo bolje zate,

če bi postavil opeko pokonci, ne pa tako, kot si jo. Saj te bo kmalu požrla tema.“

Ni se še narednik obrnil k meni, sem že postavil opeko zase, kot je drugemu priporočal. Stopil sem nanjo in kmalu — visel. Počasi so se mi začeli delati kolobarji pred očmi. Če sem hotel olajšati bolečine v rokah, sem moral postaviti vso težo na palca nog. Ker se baleta nisem nikoli učil, seveda nista vzdržala. Podobno se je godilo mojemu instruktorju. Ko se je narednik oddaljil, sem nekako zrahljal vezi in uspel s celimi stopali doseči tla. Olajšan sem zavzdihnil: „Hvala Bogu!“

Slišal me je sotrp in začel klicati narednika. Prišel je in ga vprašal, kaj hoče.

„Oba ste naju zvezali. Pa veste, kateremu je teže sedaj? Onemu drugemu! Angel varuh mu sedi na desni rami in ga zdaj dvojna teža pritiska k tlom. In ta norec se še zahvaljuje Bogu za to!“

V strahu, da narednik ne najde zrahljanih rok, mu odvrnem: „Varaš se! Jaz sedaj stojim na ramah svojega angela varuha. Ne norčuj se! Rajši prosí svojega hišnega patrona, da ti pomaga vzdržati kazen, kot meni pomaga angel varuh.“

Narednik Solunec pregleda vezi obema in, ko vidi moje, mi pomežikne in se smeje vrne v stražnico. Bil je vseeno dober in me ni znova prevezal.

Ne dolgo potem je moj sotrp in utihnil. Ne preklinjevanje ne moledovanje mu nista pomagala in blagodejna omedlevica mu je skrajšala muke. Pa ne za dolgo! Prišel je stražar in ga s polivom hladne vode spravil k zavesti. Tudi mene je polil, ker je mislil, da sem tudi jaz v nezavesti. V tisti vročini mi je ta „knajp“ kar prav prišel. Pravijo, da je na svetu vsega ob svojem času konec, le božje milosti ne. Tako sta tudi ti dve uri najinih muk minili.

Očetov znanec, adjutant, je zvedel za najino kazen in je izprosil milejšo kazen za naju. Pred celo šolo sva si segla v roke v znak sprave. Tovariš mi je tedaj zašepetal:

„Nisem si mislil, da mi bo sveti Nikola tako hitro pomagal. Sinoči sem samo na kratko vzdihnil k njemu, naj me reši in me res niso več vezali. Naj bo že v veri, kar hoče, odslej naprej se iz verskih reči ne bom več norčeval.“

Med vojno sem ga zadnjič videl v taborišču na Banjici, nakar so ga odpeljali v Nemčijo. Zaupanje v sv. Nikola ga je takrat rešilo smrti kakor me ne zaupanje v angela varuha, da sem ušel smrti, čeprav so me že obsodili.

Danes sva oba svobodna, čeprav daleč v tujem svetu, kjer ljudje rajši verjamejo zahrbtnemu prilizovanju kot zahtevi vesti:

„Kot skala trden bodi v obrambi svojih verskih idealov in ne prodajaj svoje svobode za par srebrnikov! Spominjaj se svoje matere, s katero si tolikokrat pel: Ljubi angel varuh moj, ti zmeraj mi ob strani stoj! Čuvaj, varuj me nesreč, da bo sen moj lep, dehteč!”

Ap

Dekle, ki nam je o čast!

V avstralskem časopisu za Slovence smo brali to pismo, ki ga je poslala uredniku Slovenka - izseljenka. Prepisujemo ga, da bodo spoznali tudi naši rojaki, kako se lahko znajde v svetu dekle, ki hoče ostati zvesto pravim slovenskim idealom.

„Ne morete si zamisliti, kako sem se razveselila, ko mi je bishop Foly povedal, da je cela kolonija Slovencev v Avstraliji; celó da pri blagoslovu slovensko pojejo in da njih patri govore po latinsko, kakor da bi govorili svoj, materin jezik. Vesela sem bila, a še bolj ponosna!

Brala sem v listu Župančičevo „Kanglico“, katero me je učila mati deklamirati, ko sem bila stara šele tri leta — torej 29 let bo od tega. Po končani osnovni šoli pri francoskih sestrah in po maturi na prvi državni gimnaziji v Beogradu sem odšla v Ameriko k teti... Le za 10 mesecev sem imela študentovsko vizo, ali vojna mi je preprečila vrnitev v domovino. — Študije, katere sem začela na univerzi v Omahi, sem končala z odliko. Med počitnicami l. 1942 sem kakor ostali Amerikanci še jaz poiskala preprosto delo. V klavnici sem bila zaposlena in si zaslužila prvi kos kruha. Septembra sem postala sekretarka policije in med drugimi stvarmi jemala odtise prstov... zahvaljujoč se znanju štirinajstih jezikov, katere sem se za zabavo ali iz potrebe naučila. Februarja 1944 sem pa vstopila v samostan...

Sedaj poučujem razne verske predmete, angleščino, francoščino, latinščino, literaturo, matematiko, zgodovino, zemljepis, biologijo, fiziko s kemijo, filozofijo s psihologijo, muziko, umetnost (risanje), domačo vedo, vrtnarstvo, kuhanje kakor tudi strojepis, stenografijo in knjigovodstvo. Le literaturo in filozofijo sem nameravala poučevati po zgotovljenih študijah, ali misijonar se mora vsega lotiti.

Dasiravno nisem bila nikoli v slovenski šoli, doma sem pisala le srbska pisma in je moja slovenščina polna napak, meni in vam v sramoto, vendar le svoj materin jezik ljubim in svojo očetnjava — in nje naroda ne morem pozabiti. Oh, kranjske planine in štajerski vinogradi, kako lepi spomini...!”

Tako piše pismo dekleta. Morda jo poznate - Dragico Zaplotnikovo, sokolico mladih let in sedaj misijonarko na Fidži otokih. Ta ve, kaj so ji starši dali in dela čast njim in naši mali domovini.

Za predšolsko mladino:

Kaj se je zgodilo Matičku?

Novakovi so imeli lepo hišico s sadnim vrtom. Za vrtom se je razprostirala majhna dolina, ki se je proti hiši vedno bolj zoževala, v nasprotno smer pa prehajala v zeleno raven. Imeli so pa Novakovi tudi Matička in ta Matiček ni imel ušes. Nikar ne mislite, otroci, da morebiti ni imel uhljev. O, uhlje je že imel, pa še kakšne! Toda ušes ni imel, drugače bi vsaj katerikrat slišal.

Tako se je nekega dne igral v dolinici za vrtom. Soncece je gorko sijalo, a po šumečih travah so brenčale čebele, mušice in metulji. Pa niti sonce niti čebele ne bi mogle odvrniti živega Matička, da se ne bi zagánjal za pestrimi metulji in lučal klobuka za njimi.

„Matiček, Matiček!” se oglasi zdaj mati.

Toda Matiček je že zopet po svoji stari navadi sedel na ušesih in ni hotel ničesar slišati. In tekal je še dalje za metulji in se ni bal ne vročega sonca ne čebel. Okoli ušes pa mu je vedno nekaj šumelo: „Zakaj ne greš, zakaj ne greš?...”

In vdrugič se je oglasila mati: „Matiček, Matiček!” Toda o Matičku ne duha ne slu-

ha... Tam po zelenem travniku se podi Matiček, vidi mamo, a je noče videti, sliši jo, a je noče slišati. In teka za metulji in se ne boji ne vročega sonca ne čebel. Okoli glave pa mu vedno nekaj šumi: „Zakaj ne greš, zakaj ne greš?“

A vtretjič mati ni več klicala. Pa tudi ni bilo treba. Kar v hipu začuti Matiček neko stvar v ušesu in ta stvar brenči notri in šumi, ščegače ga in gluši. Strahoma stresa Matiček glavo, da bi se oprostil neprijetne stvari, a zastonj. Stvar le še bolj brenči in šumi, tako votlo in hudobno, joj, da ga hoče sedaj snesti. In Matiček se spusti v jok in teče proti domu.

Doma so pa mislili, da je znorel, tako je stresal z glavico, se kremžil in jokal in vpil: „Ajej, ajej, v ušesih!“

„I, kaj je, kaj je?“ je mati izpraševala.

„V ušesih, v ušesih!“ je klical žalostno Matiček. „Prej vedno dejalo: Zakaj ne greš, zakaj ne greš, potlej pa noter šlo-o-o...“

Mati je précej vedela, pri čem je. Vzela je hitro lasno iglo in jo vtaknila v uho. Kmalu kmalu je privlekla iz ušesa tisto stvar, tisto majhno mušico... In je dejala: „Vidiš, vidiš, Matiček, kaj vse otroke zadene, ako nočejo mamice slišati!“

Matičku ni nikdar več mušica šepetala: „Zakaj ne greš, zakaj ne greš?“ ker je vedno précej slišal svojo dobro mamico.

Danica D.

IZ DOMOVINE

DOGOVOR OB ITALIJANSKI MEJI

Jugoslavija se je dogovorila z Italijo, da bodo odslej lahko hodili prebivalci njenega obmejnega pasu 10 km daleč na italijansko stran in italijanski prebivalci sem. Tako bodo prebivalci Kranjske gore, Bovca, Kobarida, Tolmina, Kanala, Brd, Grgarja, Renč, Sežane, Senožeč, Marezig, Kopra in Buj spet povezani bolj s Trbižem, Čedadom, Gorico in Trstom preko avtobusnih prog, posebnih propustnic in raznih carinskih olajšav.

OBISKI IZSELJENCEV

v domovini so bili tudi letos zelo številni. Od nekod so prišli skupno s posebnimi vlaki. Iz Francije ob nemški meji jih je prišlo skupaj 466, iz Pas-de-Calais 87, iz Nemčije 119 in še 190, iz Holandije 30. Prekmurcev je obiskalo svoje kraje 150 rojakov. Priredili so jim lep sprejem. Seveda so pri vseh sprejemih skušali pridobivati izseljence za uradno „socialistično“ miselnost. Vsako navdušenje pa je sproti zvođenelo, ko so ljudje videli, v kakšnih težavah za prehrano in obleko ljudje živijo.

DROBNE VESTI

V Hrastju-Mota pri Dolnji Lendavi so odkrili bogat vrelec mineralne vode, ki je boljša od one v Slatini Radencih.

V tovarni kovinske galanterije „Pannonia“ v Murski Soboti dela nad 100 delavcev. — Najstarejša Celjanka je 97-letna Marija Ogrinčeva, ki doslej še nikdar ni potrebovala zdravnika. — 8. avgusta je v višinah nad 1500 m zapadel sneg in močno shladil ozračje, da je bilo v Postojni le 2 stopinji nad ničlo, v Novem mestu in v Ljubljani pa 7 stopinj Celzija. — Na cesti iz Tržica proti Ljubelju v Karavankah so se vršile mednarodne motorne dirke. — Tudi v rudniku Trbovlje-Hrastnik izpodrivajo železne stojke in jekleni stropniki lesene. — V Tuhinjski dolini je toča uničila vse sadje, rž in ječmen. — V Dobličah v Beli krajini je našlo smrt pri miniranju za napeljavo vodovoda 5 oseb. — Izšel je prvi slovenski priročni Leksikon (kot n. pr. Larousse) na 900 straneh in je že skoraj razprodan. — Več

tisoč Slovencev iz Trsta se je v zadnjih mesecih izselilo v daljno Avstralijo. Doma pod Italijo ne vidijo več zaslužka. — Pisatelju Janezu Trdini so odkrili v Mengšu spomenik. — V Laškem ob Savinji so slavili 85 let prostovoljnega gasilskega društva. — Gasilci v Spodnji Idriji so praznovali 50-letnico. Ljubljanska univerza je uredila v Volčjem potoku pri Radomljah blizu Ljubljane „arboretum“, zbirko domačih in tujih dreves.

VERSKE VESTI

Cerkev sv. Urha pri Ljubljani so spremeniili v muzej. Tako je spet ena cerkev več na „lep“ način odvzeta uporabi vernikov. — Škofiji v Ljubljani so naložili toliko davkov, da jih ne more plačati. Sedaj nameravajo tudi uradno zapleniti Baragovo semenišče in ga prodati za plačanje davkov. — Oblasti še vedno ne pustijo škofom in duhovnikom, da bi natisnili knjige, katekizme in molitvenike.

* Iz vrst naših rojakov *

ANGLIJA

Poroke: V cerkvi Srca Jezusovega v Pontlanfraithu (J. Wales) sta se poročila 12. marca Hilda Hynam in Jožef Perša. — V župnijski cerkvi Treforest je poročil p. P. Leskovec D. J. sorojaka Franca Leskovca in Shirley Clarke 30. julija. — V cerkvi Sv. Duha v Nottinghamu sta stopila pred oltar 6. avgusta Felicite Phyllis Buckwell in Jože Ferlinc. — V Leedsu v cerkvi sv. Avguština je bila 10. septembra poroka Amalijske Magajne in Franca Vučina. — Vsem naše iskrene čestitke!

Krsti: V Bargoedu (J. Wales) je bil krščen 31. julija Jan Rupnik. — V Londonu pa 18. septembra Alenka Marija Lavrenčič. — Mnogo sreče!

Slovensko društvo: Redni letni občni zbor Slov. društva bo v nedeljo, 2. oktobra 1955, ob treh popoldan v „Slovenskem domu“ v Londonu. Najprej bo slovesna otvoritev Doma, nato občni zbor, ob 5. blagoriv, ob 6. srečolov in domača zabava. —

Rochdale. — 11. septembra smo se spet zbrali k skupni sv. maši v konventni ka-

ZA MORJEM, ZA OCEANOM

V **Egiptu** je umrla 80-letna Natalija Pavletič, doma iz Marina pri Gorici. 60 let je bila v tujini navdušena delavka med izseljenci za vse, kar je slovenskega. — V **Brazili** je odšel k Bogu po plačilo Franc Patermost. Po prvi svetovni vojni je prišel iz Starega trga na Blokah v Sao Paulo. Bil je podjeten delavec in organizator rojakov. — V **Kanadi** je pel novo mašo prvi slovenski novomašnik Lojze Ambrožič. — Slovenska kulturna akcija v **Argentini** je izdala lepo opremljeno knjigo ob 70-letnici slov. katoliškega pisatelja Ivana Preglja „Moj svet in moj čas“. Izseljencu bo ta knjiga v veselje in užitek. — Po **Ameriki** si mnogo prizadevajo, delajo, pišejo in molijo za to, da bi bil misijonar Friderik Baraga proglašen za blaženega. Predvsem je za to potrebno, da bi po njegovi priprošnji Bog naredil nekaj pravih čudežev v dokaz blaženosti. Molimo tudi mi v ta namen!

peli, po maši smo imeli blagoslov s petimi litanijami in nato kratek sestanek, kjer smo se razgovorili o tekočih zadevah.

„**Naš dom**“: Za „Naš dom“ sta v Gorici darovala po 2000 lir dr. R. Klinec in I. K. Bog povrni! — Lep knjižni dar je darovala knjižnica v Gorici ter tako položila temelj naši slovenski knjižnici v Londonu. Knjižnica in čitalnica že poslujeta. V knjižnici so tudi najnovejše knjige iz zamejstva in Amerike naprodaj.

BELGIJA

CHARLEROI-MONS

Na dan pred Vnebovzetjem smo se zbrali z vseh strani na božji poti Bon Secours na francoski meji. Kljub negotovemu vremenu nas je bilo 140 in smo lepo zapeli. Potem smo jo seveda mahnili na Francosko in se tam kar dobro počutili.

Dve leti je bil kaplan v Châtelineau č. g. **Anton Ilc**. Sedaj je odšel v Bruxelles za misijonarja med Rusi. Bog mu plačaj vse, kar je storil dobrega med rojaki v Châtelineau

in okolici! S težkim srcem so se poslovili od njega. Sedaj pa bo v Bruslju lahko v pomoč vsem rojakom, ki se bodo nanj obrnili. Stanjuje na *Avenue de l'hippodrome 140, Ixelles*.

Več rojakov je obiskalo čez poletje svoje domače kraje.

MONS

Družina Alojza Boštjančiča v La Bouverie je izgubila komaj rojenega jim sinčka. Naše iskreno sožalje!

(**Poroke.**) Več parov je nastopilo skupno življenjsko pot. Obljubili so si zvestobo pred oltarjem v La Bouverie Jože Štefančič in Alojzija Slavec, v Hautrage-Etat Jože Tavčar in Albina Kenda, v Quaregnonu-Rivage pa Alojz Jagodnik in Vincencia Florio. Nismo doslej še poročali, da sta se poročila tudi Anton Dakskobler in Germaine Augeart, vd. Gorjanc, v Péronnes- St. Barbe, in Marija Primožič z domačinom Adolom Devos. Vsem parom želimo mnogo sreče.

Od raznih **bolnikov** omenimo tokrat Ignaca Veharja iz Havré, ki leži v Monsu, ter Madeleine iz Mlakarjeve družine v Tetre, ki se zdravi v Obourg. Jože Hvalica iz Quaregnona je srečno prestal težko operacijo.

CHARLEROI

Zaradi nesreče z motorjem je umrl v La Louvière 24-letni rojak iz Podcerkve v Benetiji **Adelmo Čekon**. 2. avg. je umrl v Montignies s/S. **Ciril Kamunjar**, tudi Slovenec iz Italije, roj. 1904. Rak na pljučih mu je končal življenje. Družino zapušča v Jumet. V Couillet je pa 24. avg. dočrpel, potem ko se je srečno vrnil z obiska domačih krajev, **Ludvik Drole**, roj. 1907. v Poreznu pri Podbrdu na Goriškem. — Bog daj vsem večni pokoj, preostalim pa tolažbo.

(**Poroke.**) 10. julija se je v Belgijskem Kongu poročil z Ano Simon iz Gembloux rojak Janez Trobec. Studiral je v Louvainu in končno postal inženir agronomije v Gembloux, nakar je odšel v Kongo. — V Gilly-Haies sta si obljubila zvestobo do smrti Franc Rušt in Ana Majšler. V Chatelineau-Tailis Pré Olga Mauri in Jean Della Maria ter Lojzko Krajnc in Štefka Borštnar, v Charleroi-Brouchtère pa Ida Boreanac in

Sandro Dellarossa. — Vsem: Obilo sreče!

V Lurd. — Konec avgusta je poromalo pet naših rojakov v svetovno znani Marijin kraj Lourdes pod Pireneja v Franciji.

LIEGE-LIMBURG

EISDEN. — Člani Slomškovega krožka so 24. julija skupno z našo šolsko mladino priredili družabni večer. Na programu je bil pozdrav in nagovor predsednika krožka g. Globevnika Jožeta, tri krajše igrice in petje narodnih pesmi. Ker se je prireditve vršila prav sredi sezone, ko se ljudje razgube na vse strani, smo bili v strahu, da bo dvorana ostala prazna. A smo bili prijetno presenečeni, ko so gostje od vseh strani do zadnjega kotička napolnili dvorano. Verjetno je ljudi privlačilo tudi to, ker je bil dobiček prireditve namenjen naši mladini.

Večer je vsestransko lepo uspel. Tako igralci kot pevci so bili deležni zelo navdušenega odobravanja. Še posebno navdušenje pa je vzbudil oktet g. Ivana Kodeha iz Charleroi, ki nas je očaral s krasnimi koroškimi narodnimi pesmimi.

Vsem, ki so pripomogli k uspehu večera, iskreno priznanje in zahvala!

Naši mladini pa: **POGUM NAPREJ!**

Taborjenje: Takoj po prireditvi v Eisdenu so naši fantje odšli za 14 dni v ardenske hribe. Večji so potovali s kolesom, mali pa z vlakom. Spali smo pri nekem kmetu na slami. Kuhal je z vso vestnostjo g. pevovodja Štefan Rogelj. Jedli smo makarone, krompir, žgance in kruh s slanino. Popili smo brezno mleka in pospravili vozove kruha. Vse je šlo v slast. Samo o žgancih so nekateri tožili, da jih „pikajo“, ko so jih porivali skozi goltanec. Priložnost za izlete v lepo naravo peš ali s kolesom ni manjkalo. Ob večerih pa je odmevala čvrsta slovenska narodna pesem, ki je pri Belgijcih budila iskreno občudovanje.

Poroke: V Vuchtju je Rudi Mastnak popeljal pred oltar gdč. Frančiško Burger. — V Eisdenu je g. Stanko Revinšek obljubil večno zvestobo gdč. Zinki Globevnik. Pevci so jima kot zvestima delavcema v naših društvih priredili nadvse lepo podoknico. Obema paroma iskreno čestitamo z željo, da dragi Bog blagoslovi njihova mlada ognjišča!

Bolniki: Zaradi srčne krize je iskal pomoči v bolnici g. Kovačič Franc iz Waterschei-a. Rudarska bolezen posebno muči g. Vinka Zirovnika iz Eisdena ter Čaterja Franca in Kovačiča Antona iz Mechelena. Mladi Polde Hočevar se je zaradi poškodbe v rudniku dalj časa zdravil v Leutu. Zdravje g. Komaca Stanka iz Cheratte-a se je razveseljivo obrnilo na bolje. Radi obiskujmo naše bolnike, kolikor nam razmere dopuščajo! Hvaležni nam bodo za tolažbo in dobro besedo.

FRANCIJA

Pas de Calais

Romanje v Lurd je med našimi izseljenci vedno bolj priljubljeno. Nič jih ne ustraši: ne dolga vožnja ne precej veliki stroški. Za vse to so bogato poplačani z duhovnimi dobrotami pri Lurški Materi božji. Kdor je enkrat bil tam, ne pozabi več te svetovno znane božje poti. Ni čudno, da so jo mnogi obiskali že po petkrat in še več in da ne mine leto, ko gredo vsaj posamezniki v Lurd.

Tako je poromala tudi v letošnjem poletju večja skupina, po številu 54 Slovencev, k Lurški Materi božji. Pravo romarsko razpoloženje se je pokazalo že na poti, ko smo opravljali razne pobožnosti in prepevali naše lepe Marijine pesmi.

Teden, ki smo ga preživeli v Lurdu, je le prehitro minul. Pri pobožnostih se nam je pridružilo tudi nekaj Slovencev, ki prebivajo v Lurdu in okolici. Kako so bili veseli med nami, ko so slišali slovensko besedo in petje. Še neki srbski izseljenec je hodil z nami pri večerni procesiji s prižgano svečo, saj tudi v njegovem srcu gori ljubezen do Marije. Če Slovani nismo edini v veri, smo edini v čiščenju Matere božje.

Tudi naše vsakoletno romanje 15. avgusta na Lorette je zbralo slovenske izseljence iz vseh kolonij v Pas de Calais pri Loretski Materi božji. Slabo vreme pred praznikom nas je strašilo, a 15. avgusta je bil krasen sončni dan in tako je bila velika bazilika še bolj napolnjena kot prejšnje leto.

Pri slovesni sv. maši je prepeval znani izvrstni pevski zbor iz Bruay. Pri popoldanski službi božji je prepevala cela cerkev lita-

nije Matere božje, tako da so se čudili navzoči Francozi in spraševali, od kod smo.

Na velikanskem pokopališču okrog romarske cerkve, kjer počiva na tisoče padlih v prvi svetovni vojski, smo položili venec na grob neznanega vojaka. Več francoskih listov je prineslo slike tega prizora in pohvalilo kulturo in patriotizem jugoslovanskih izseljencev.

Pozno zvečer so se romarji razšli z željo, da se vidimo zopet prihodnje leto pri Loretski Materi božji.

Naši rajni: Žal je v tem poletju segla smrt globoko v naše vrste.

V Dourges je junija podlegel 100% silikozi vsem znancem priljubljeni rojak **Cene Jožef**. Imel je lep pogreb. Poleg rojakov iz kolonije ga je spremljalo na zadnji poti Društvo sv. Barbare z zastavo in enako z zastavo Bratovščina sv. rožnega venca, oboji iz Sallaumina.

V Liévin je po daljšem bolehanju umrla **Artič Pavlina**, žena rudarja. Par tednov za njo je 21. julija smrt pobrala 34-letnega rudarja **Vozelj Mirka**. Umrl je za rudarsko boleznijo — silikozo. — Za isto boleznijo je umrl **Gregur Martin** v 35. letu starosti. Zapušča v žalosti ženo in dvoje otrok. — Dne 3. septembra nas je pretresla žalostna novica, da je avto do smrti povozil našega rojaka **Mrakar Franca**, rudarja v pokoju. Dočakal je 67 let, a je bil še čvrst in jako delaven. Skrbnega očeta, ki je s svojo pridnostjo postavil družini lep dom, bodo domači težko pogrešali.

V Bruay je umrl upokojeni rudar **Gamšek Franc**. Odkar mu je umrla žena, kateri je stregel požrtvovalno v njeni dolgi bolezni, je začel pešati. Z naporom vseh moči je še prihajal, dokler je mogel, k slovenski službi božji.

V Flines des Raches (Nord) je silikoza končala zemsko življenje upokojenemu rudarju **Furman Francu**. Zadnja leta je preživel kot gozdni čuvaj. Poprej je delal v rudniku v bližini Sallaumines, zato so se njegovi prijatelji in znanci v precejšnjem številu udeležili njegovega pogreba.

Bauvin (Nord). — Prinašamo tudi vsled razmer malo zakasnelo poročilo o smrti **Terezije Burja**. Doma iz Podmil pri Blagovcu je prišla v Francijo leta 1929. Po večletni

živčni bolezní je umrla v marcu t. l. Zapu-
šča moža-rudarja, dve hčeri in enega sina.

+

Ob poročilu teh smrtnih slučajev si lahko predstavljamo, kolika žalost je napolnila srca preostalih. Z vsemi sočustvujemo in prosimo, naj jih Bog tolaži. Odšli so, a zopet se bomo videli po vsemogočnosti božji. Naj počivajo v miru!

Pariz

Sveta maša za Slovence v oktobru (ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard) v nedeljo, 2. in 23. oktobra (zaradi maše izven Pariza je bilo potrebno spremeniti vrstni red!).

Sveta maša bo tudi na praznik Vseh svetih, 1. novembra, popoldne.

V juliju in avgustu je bil v Parizu g. Stan-ko Janežič iz Rima. Bili smo zelo veseli nje-govega obiska, ki se bo še dolgo poznal pri našem petju. Gospod Stanko, hvala in na svidenje!

Kdor želi naročiti **Mohorjeve knjige za leto 1956**, naj sporoči g. Čretniku v Pariz (4 rue Saint-Fargeau, Paris 20^e).

LOIR-ET-CHER

Dne 7. sept. sta se v Marcilly-en-Gault poročila Štefan Luter in Julka Lesar. Izre-kamo jima naše čestitke in najboljše želje!

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX

Lepo število tukajšnjih Slovencev je obi-skalo domovino. — Pri Poljanškovem Stan-ku so kupili deklico Nado. Bog daj srečo!

Drugače je pa tukaj več žalostnih novic kakor veselih. Za rudarji šantejem, Gantar-jem in Jugom se je 23. avg. za vedno poslo-vil od nas **Edmund Žigon**, doma iz Lokavca pri Vipavi, star komaj 52 let. Dve leti je trpel in se boril z mučno boleznijo v grlu. Bil je priden rudar. O prostem času je pa še s popravljanjem čevljev kaj prislužil. Zani-mal se je tudi za naše prosvetno življenje. Naš izseljenski duhovnik Stanko ga je pre-videl na zadnjo uro. — Družina g. Rudolfa **Tomca** je izgubila malo hčerko. — Enako je Bog poklical k sebi malega fantka iz dru-žine g. Jožeta **Senegačnik**. Vsem prizadetim izrekamo na tem mestu iskreno sožalje. — J.

HOLANDIJA

Pri nas smo se spomnili slovenskih žrtev druge svetovne vojne, posebno pa poboja 11.000 mož in fantov z molitvami v cerkvi 26. junija in potem z lepo žalno komemora-cijo v dvorani v Heerlerheide. K Mariji Po-magaj v Heerlen smo poromali 10. julija, ker imajo frančiškani tedaj svojo telovsko procesijo in je cerkev za 2 uri prazna. Ob-novili smo posvetitev Marijinemu Srcu. Patru Teotimu so ob grobu zapeli pevci ono lepo „Vigred se povrne“. Zatem smo si v dvorani priklicali v spomin vsa leta in vse prireditve, ki smo jih preživeli skupaj z. g. Nandetom Babnikom. Žal mu je bolezen onemogočila priti na ta **poslovilni dan**.

V Heerlenu sta se **poročila** Jože Pauch (Polh) in hrvatska rojakinja Ivka Sobota.

Pevski zbor „Zvon“ je priredil lep **izlet v Ahrtal**, poleg Mozlja najlepši kraj nem-ških vinskih goríc. Ko smo se vozili z av-tobusom med prijaznimi grički, je pesem sledila pesmi. Ustavili smo se pri gostilnici „Pri pisani kravi“ in si privezali naše že-lodce. Potem smo šli po naši štajerski nava-di v Walporzheim privezat si še „dušo“ v vinsko klet, kjer je naša pesem kar odme-vala od obokov. S steklenicami božje kap-ljice pod pazduho smo se vrnili v avtobus in oddrdrali v rensko dolino mimo Königs-wintera in Bonna v starodavni Kelmoraj-n (Köln). Z Marijino pesmijo smo se poslovili in se odpeljali spet čez mejo v Limburg.

Jubileji: 21. jul. je praznoval v Hoens-broeku rojak Johan Žohar 25 let dela na rudniku Oranje Nasau III. 11. avgusta je poteklo 30 let dela našemu predsedniku Društva sv. Barbare v Hoensbroek. Tajnik Franc Markon bo praznoval svoj jubilej v oktobru, ko bo dopolnil 25 let dela. Pol sto-letja je dočakal 14. 8. vneti predsednik Dru-štva sv. Barbare Heerlerheide-Bruns. Ivan Banič. Vse naj Bog živi še mnogo let!

Naši bolniki: Rudarska bolezen je zopet vrgla na posteljo zveznega predsednika Le-opolda Strmana. V bolnici v Heerlenu se zdravi in čaka operacije žolčnih kamnov Drestvenšek Jožef iz Heerlena. V bolnici Kerkrade se zdravi Jožefina Herle iz Eygels-hovena. Še vedno boleha Marko Hriber-šek. Na domu se zdravi Franc Vrček. Vsem

našim bolnikom želimo skorajšnje okrevanje.

Sedaj v mesecu oktobru vabimo vse na romanje v Neviges v Wuppertal v Nemčijo, kamor pridejo tudi rojaki iz Nemčije.

Slovenska trgovina: Dne 2. sept. t. l. je odprl v središču Heerlena novo trgovino z električnimi potrebščinami, radijskimi in televizijskimi aprati naš rojak g. Kurnig. — Uglednemu slovenskemu podjetniku vsi njegovi rojaki čestitajo z željo, da bi delal tudi nadalje čast svoji domovini in narodu.

Vinske trgatve: Dne 11. sept. je priredilo svojo prvo trgatve Društvo sv. Barbare Heerlerheide - Brunssum. Naslednjo nedeljo (18. 9.) pa so brali grozdje in še kaj Slovenci in „Holendarji“ v trgatvi, ki jo je priredilo pevsko društvo „Zvon“.

Zadnjo nedeljo v septembru pa so zopet brali vneti plesaci ostanke prve trgatve, tj. Društvo sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum. Zgleda, da bo predsednik, sedaj v tovarišiji z Abrahamom, še bolj vneto delal.

Dne 2. oktobra pa bodo trkali v Hoensbroeku; menda na čast svojemu tajniku in vnetemu muzikantu F. Markonu.

Tudi Lindenheuvel noče zaostati za ostalimi društvi. Izgleda, da bo to pot ples oz. raj, kot je bil še v starih časih pod lipo. Mladi in vneti odbor bo organiziral grozdni ples za nedeljo 16. oktobra.

To pot jim bodo konkurirali rojaki iz Eygelshovena, ki bodo priredili trgatve isto nedeljo kot Lindenheuvelčani. Menda jih opravičujejo razdalje. Pa upamo, da bo „koda cela in volk sit“.

Pravijo, da pametni odneha. Letos bo odnehal oz. zaključil trgatve ZVON, ki bo to pot odklenkal na Lipovem gričku (Lindenheuvelu). Zgleda, da misli blagajnik ZVONA prihodnje leto poseči globoko v žep. Nekaj se sliši, da mislijo naši pevci obiskati prihodnje leto koroške Mojce in Hanzeje.

Vsem skupaj želimo mnogo zabave in pa tudi zaslužka.

Zahvala: Vsem rojakom, ki so počastili mojega „Abrahama“, se najiskreneeje zahvaljujem. Posebno se zahvalim Romihovim, najmlajšim in mami za prelepe deklamacije; enako tudi g. Hladinu in č. g. Fleku za pozdravna nagovora.

I. Banič

Vse Slovence in Slovenke širom Nemčije vabimo na skupno romanje holandskih in nemških Slovencev v Neviges v Wuppertalu, ki bo meseca oktobra. Pozanimajte se pri g. Tensundernu v Recklinghausenu za dan romanja!

NORVEŠKA

V naši deželi je umrl 15. aprila v bolnišnici zaradi raka rojak Avgust Piciga, roj. 1893. v Dolini pri Trstu. Na Norveško ga je zanesla pot šele 1951. leta. Imel je lep pogreb. Bog mu daj večni mir!

KNJIŽICE

Začele so izhajati knjižice KRALJESTVO BOŽJE, ki bodo od časa do časa — kot nekdanje salezijanske knjižice — obravnavale razna vprašanja. Prva, ki je izšla, govori o delu sv. Cirila in Metoda in o sedanjih odnošajih med katoličani in pravoslavni. Ima 48 strani in več slik. Je zanimiva in jo toplo priporočamo.

(Nadaljevanje z 2. strani ovitka)

sedem in vsem drugim naokoli kot svetla luč: tako je treba živeti in tako se ljubiti.

Drage nam družinice! Pišem vam to, da bi se vsi zavedali svoje velike naloge in svoje odgovornosti. Naša generacija ima posebno nalogo zaradi posebnih časov, v katerih živi. Naše poslanstvo je izredno važno za človeštvo, za razširjenje Kristusovega nauka v življenje, za naš slovenski narod pa še prav posebno. Posebni časi, posebne naloge, posebno poslanstvo. Veliki časi — v katerih staro razpada in nastaja novo — velika naloga in VELIKO POSLANSTVO! Govorimo o tem med seboj! Vero v to poslanstvo utrdimo v sebi in svojih otrocih! Potem ne bomo zastonj živeli in zastonj hodili skozi te čase.

Slavko.

Vsaka delavska družina — prav tako kot kraljeva, bogataševa, delodajalčeva družina — ima tu na zemlji od Boga dano, nenadomestljivo nalogo.

Jožef Cardijn

NAŠA LUČ

- ZA BISTRE GLAVE -

Napis

V Clevelandu so Slovenci kupili zvon in dali vlitu nanj napis. Ob priliki „krsta” zvo- na so tudi pili in nekateri so se ga pošteno nasekali. Najbolj revež je bil Tomažev Jur iz Ribnice na Dolenjskem. Ogledoval je zvon in bi rad prebral napis, pa ni mogel. Vse se mu je vrtelo. Pa je dejal: „Par mej kakuš! Jest te šprahne ne zastopim! Ali je kakšen, ki zna prebrat an zastopit!” Bral je:

„Marije zvonilo
bo k Bogu Kraljice
Slovencev vodilo
premilo Device.

Povejte mu, kako je treba brati!

Izpopolnjevalnica

MA ——— se pravi Ogru
MA ——— povleče iglo
MA ——— je nasprotje od velik
MA ——— je popoldanska jed
MA ——— daje malinovec
MA ——— je dežnik
MA ——— je ime
MA ——— je laški kostanj

Namesto črtic vstavi te črke: a, a, a, a, a,
c, d, e, e, e, g, h, i, i, i, i, j, j, l, l, l, n, n,
n, n, o, r, r, r, r, t, ž.

(Rešitev prihodnjič)

UGANKE

Jeklena čeljust
žebelj zagrabi,
ne da ga iz ust.

Po nebu se vozi,
vodo v trebuhu nosi.
Kadar je sit preveč,
na zemljo jo trosi.

(Kleščice)

(Oblak)

Rešitev iz številke 7. „Naše luči”

PISMO: Petru so pisali od doma: „Dragi brat! Spomni se, kako naju je učila ljuba nepozabna mati, in drži se njenih besed. Pozdravlja Te Tvoja sestra.” (Vsako besedo je treba brati narobe).

UREJEVALNICA: Štirje slovenski kraji, sestavljeni iz nakazanih zlogov, so: Vuzenica, Kostanjevica, Radovljica, Divača.

ZA DOBRO VOLJO

Zaupnost. — Vojak je med vojno vozil Eisenhowerjev osebni avto. Prijatelji so tiščali večkrat vanj, da se jih je že naveličal. „Ti, ki si vedno z njim, povej, kaj pravi, kdaj bo konec vojne?” — „Poslušajte,” jim reče nekoč, „jaz ne vem ničesar. Kadar mi bo Eisenhower kaj rekel o vojni, vam takoj povem tako, kot mi bo povedal, ne boj-te se!”

Nekega jutra pride ta šofer k prijateljem: „Čujte! S šefom sva govorila o vojni.” — „No, kaj je rekel?” — „Vprašal me je: „Jože! Ali bi mi ne mogel povedati, kdaj bo konec te nesrečne vojne?”

Napreden otrok. — Špelca: „O naš otrok, veste! Vsak mesec pridobi štiri kilograme!” — Matija: „To ni nič! Jaz poznam otroka, ki mu dajejo slonovo mleko in pridobi 5 kg tedensko, to se pravi 20 na mesec.” — Špelca: „Ni mogoče! Čigav otrok pa je to?” — Matija: „Čigav? Slonov!”

Pri izpitu. — Pri električni družbi so postavili svoje nastavljenke k izpraševanju, ali imajo vsaj osnovne pojme o električni sili. Izpraševalec vpraša kontrolorja elektrike: „Kakšna je razlika med bliskom in elektriko?” Kontrolor odgovori: „Prvi je zastoj, drugo pa je treba plačati.”